కుక్క కాటుకు చెప్పుదెబ్బ

రచయిత :

పమ్మి రామశాస్త్రి

౧

రాత్రి పదకొండు, పన్నెండు ఆసమయాన్ని వీధి తలుపు దగ్గరగా వేసుకొని, అన్నపూర్ణ పట్టుబట్టలు తడిపి ఆరవేయబోతూంటే, వర్షమల్లా లోపల ప్రవేశించి, చేతిలోపని చేసుకోనీయకుండా 'అందరూ క్షేమమా ? అన్నపూర్ణప్పా' అని—సమాధానం కోసం ఆగకుండానే—'ఇల్లా ఓసారిరా; నీతో అర్జంటుగా మాట్లాడవలసుండి వచ్చా' అంటూ గుక్కతిరక్కుండా అనేసి శ్రీరాముణ్ణి తలచుకొంటూ చేత్తో ఆనుకొని ఓచోట కూర్చున్నాడు చలపతి.

'ఎవరువా'రంటూ అన్నపూర్ణ దగ్గరకొచ్చిచూసి 'ఓహో! మీరా? ఎంతకాలానికి చూశానండీ అన్నయ్యా, ఏమదృష్టం! ఏమదృష్టం! మావదిన్ని తీసుకు రాలేదేం? అడుదుంబిడుచుమంటూ అంథ వివాహ సమయానికే రావాలా—చెప్పండి? ఆడదాన్ని—వంటరిదాన్ని—ఊఁ ?' అంది.

'ఔనుగాని ముందిల్లావచ్చి కూచో; నీతో ఓవిషయం మాట్లాడాలి.'

'అల్లాగేవస్తానుగాని—ముందిది చెప్పండి; తెల్లవారగట్ల పిల్ల పెళ్ళని తెలిసేవచ్చారా ? లేకపోతే ఏదో మాట్లాడాలనా ?' అంది అన్నపూర్ణ—నవ్వుతూ.

'పెళ్ళనేనమ్మా; శుభలేఖ అందిందిగా!'

'అందిందిగదా?'

'ఇప్పుడేం? నాలుగురోజుల క్రిందటే వచ్చింది, రావడం; కాని నే నీమధ్య వూళ్ళో లేకపోవడంచేత ఈవేళ మధ్యాహ్నమే చూడ్డం తటస్థించింది—చూసినవెంటనే బయలుదేరివచ్చా.'

'అల్లాగా? మంచిపనిచేశారు. బ్రహ్మానందంగా వుంది నాకు.'

'నీకంత ఆనందంగావుంటే వుండొచ్చుగాని నాకు మట్టుకు అంతగా యేంలేదు; చెప్పొద్దూ ?'

'ఏం—అల్లా అంటారేం ?'

'కాకపోతే యేమిటమ్మా?—నీవేమీ అనుకోకు సుమా; కుండపగలగొట్టినట్టు, నిజం మొహంమీద అనేశే స్వభావం నాది; కొందరికి మళ్ళే లోపలొకటి పైనొకటి నాకు చాతకాదు—విన్నావూ? నీకా...'

'ఔను; నాకూ తెలుసు నాసంగతి.'

'నీకా—ఫదెకరాల కొంప్రదుంది; ఋణఘణాదులా లేవు—రెండువేలు వడ్డీకి తిరుగుతున్నాయని కూడా వెనక మాడబ్బాగాడు—(నాలుకకరచుకొని) కాదు-కాదు పొరపాటున వెనక మేం వాడికి పెట్టిన పేరే వచ్చేసింది—కామయ్య, అంటూవుండే వాడు.

అన్నపూర్ణ ముఖమండలంమీద హాసజ్యోత్స్న త్రుటికాలం ప్రసరించినట్టే ప్రసరించి మటుమాయమైపోయింది; వెంటనే 'ఎంతస్నేహంగా వుండేవారు మీరు?' అని సన్నగా దీర్ఘంతీస్తూ అని, కన్నీటితో నిండని ఆ మెకళ్ళను గట్టిగా చెంగుతో అద్దుకుంది.

'అల్లా విచారిస్తే ఏంలాభం ? ఊరుకో' అని, 'నేను చెప్పింది నిజంకాదంటావా?' అంటూ ముదరకించాడు చలపతి.

'ఏమిటో! నిజమేకాని—రోజులు బాగున్నాయి కావన్నయ్యా—ధరవరలు పడిపోవడమూ—ఇవ్వ

గీ—3

వలసినవాళ్లు ఇవ్వలేకపోడమూ—' అంది అన్నపూర్ణ ఆరోహణక్రమాన్ని హెచ్చించిన స్థాయిలో.

'నీస్థితికి నువ్వు, దానవిక్రయాధికారాల్తో ఘటక రాలకొంద్రా, కొంపాగోడీ కలిగుండి, ఒక్కగాని ఒక్క కుమార్తైయుండీ, సెంటుభూమేనా లేక నిరాధారనికంజనుడైన ఆశుంఠకా కట్టిపెట్టడం రత్నమంటి పిల్లను? మాణిక్యమంటి బిడ్డను? శుభం పలకరా మంకెన్నా అంటే ఏదో అన్నట్టన్నాననుకోకు; వాడికీ నాకూ వెనకవుండే స్నేహాన్ని పురస్కరించుకొని మాట్లాడుతున్నా; అసలావాళ్ళకి ఉపకారమంటే, నేనెప్పుడూ వెనుదీయను; అందులోనూ, స్నేహితుడూ, వాడికూతురుపెళ్ళిఅంటే, నాకు చేతనైన సహాయంచేయకుండానూ, తోచిన మంచిసలహా ఇవ్వకుండానూ ఊరుకోగలనా?'

'ఔను; మీరల్లాంటివారే; కాని ఇప్పుడు చేయవలసిందేమిటి? గంటకో, రెండుగంటలకో పెళ్ళి కూడా అయిపోవడానికి సిద్ధంగావుంది కదా?'

'ఐతే ఏమమ్మా? చోరవుండాలిగాని—చిన్నప్పణ్ణుంచీ వాణ్ణి పోషించేవాడెవడూ లేకపోవడంచేత మీయింట్లో వున్నంతమాత్రాన వాడికి పిల్లను కట్టిపెట్టాలని ఎక్కడుందమ్మా శాస్త్రం? ఈడూ జోడూ—చదువూసంధ్యా—ఎన్ని చూడాలి! పెళ్ళంటే మాటలే అనుకున్నావా?'

'నిజమే మరి. మంచిసంబంధం చూడ్డానికి, అమ్మవంక చుట్టాలనీ, అబ్బవంక చుట్టాలనీ నాకెవరున్నారు చెప్పన్నయ్యా?'

'ఔనులేవమ్మా! నాకు కాస్తముందుగా తెలియపరచకూడదూ? ఎక్కడేనా మంచి సంబంధం చూడనైనా చూద్దును; అంథగావస్తే నాకుర్రాడికే చేసుకొందును. చూస్తూ చూస్తూ చిలకనితీసికెళ్ళి కసాయివాడి కిస్తాముటమ్మా?'

'ఇప్పుడు సాధనమేమిటి? తీరా అంతా ఏర్పాటయిపోయింది.'

'ఏర్పాటయిపోయినా మరేం భయంలేదు; మేనరికంగానీయ్; గీనరికంగానీయ్; నువ్వేమీ సందేహించకుండా ఈముహూర్తానికి వివాహం ఆపుచేశేయ్. తర్వాతసంగతి నేను చెపుతా.'

'ఎల్లాగ? ఇంతప్రయత్నమూచేసి పెళ్ళిఆపటమేనా? లోకులు కాకులల్లా దూశేయరూ? ఇప్పటిదాకా ఈచుట్టుపట్లవాళ్ళందరూ ఇక్కడేవుండి ఏవేవోపనులుచేసి వెళ్ళేరు; ఇంకోగంటకో రెండు గంటలకో మళ్ళీ అందరూవస్తారు. తెల్లారగట్లేగా పెళ్ళి?' అని ఊరుకుని ఏదో ఆలోచిస్తూ కూచుంది కొంతసేపు.

'ఔనమ్మా; ఏం మునిగిపోయింది?'

'గట్టిగా మాట్లాడకండి; ఆప్రక్కగదిలో నే పడుకున్నాడు మాశంకరం; వాడివన్నీ వింటే కొంపములుగుతుంది.' అంది అన్నపూర్ణ నెమ్మదిగా.

శంకరం నిద్రపోవడంలేదని ఆమెకు తెలియదంటారా? జీవితంలో వివాహానికి సాటియైన మహోత్సవం మరోటి వుండబోదనీ, జ్ఞానంవచ్చిన పెళ్ళికొడుకే అయితే, కాబోయే వివాహోత్సవసందర్భాలనుగూర్చిన ఆలోచనలు తుపానులల్లా చెలరేగి నిద్రపోనీయకుండా చేస్తాయనీ ఆమెకుమాత్రం తెలీదూ?

చలపతి 'నీకేంభయంలేదు; వివాహం ఆపుచేసేయ్—ఈముహూర్తానికి.' అన్నాడు.

'ఎల్లాగా?' అంది—తెలివైనవాళ్లు ఇది మనస్ఫూర్తిగా అన్నది కాదురా అనుకోనేటట్టు.

'శతకోటిదరిద్రాలికి అనంతకోటివుపాయాలు. ఏవీ్విలేదు. మీఅన్నగారికి ప్రాణంమీదకొచ్చినట్లు టెలిగ్రాం వచ్చిందనీ, అక్కడికెళ్ళిపోతున్నాననీ పొరుగింటి ఏపుల్లమ్మచెవులోనో ఊదేశి, డబ్బూ బట్టా జాగ్రత్తచేసుకొని శంకరంగాడికి తాళంచెవులిచ్చేసిరా; వాడు ఇల్లు కాస్తూవుంటాడు.'

'మాఅన్నయ్యకూ నాకూ చాలాకాలంనుంచి మాటలులేవని ఊళ్ళో అంధరికీ తెలుసునుగా!'

'ఔనమ్మా; అందరికీ తెలుసునని నేనూ ఎరుగుదును. ఐతేమాత్ర మేం? తోడబుట్టినవాడు—ఎంత

విరోధైనా—చావుబ్రతుకులమీద వున్నప్పుడు చూడ్డానికి వెళ్ళడం తప్పని ఎవరంటారమ్మా? ఈ మాత్రం సద్ది చెప్పలేవూ?'

'సరేమరి; అల్లాగే చెప్పాలి.'

'అల్లా నసక్క. వెళ్ళి చెప్పేశిరా.'

'అల్లాగే చెబుతానుగాని, తర్వాతసంగతేమిటి? ఎక్కడికి వెళ్ళటం?'

'రాజమండ్రీలో నీభర్తకూ నాకూ ముఖ్యస్నేహితుడు వెంకటచలం ఉన్నాడుగా! వాడింటికి వెడితే సరి.'

'ఊఁ వెళ్ళి,'

'తర్వాత నేను చెబుతానుగా.'

'ఏదో సంబంధం నిశ్చయించి ఈముహూర్తానికే చేసేస్తే బాగుండును.'

'నీవంత తొందరపడితే ఎలా? ఐనసంబంధం కావాలంటే తొందరగా కుదురుతుందా? (నవ్వుతూ.) నువ్వింత కాదూ కూడదూ అంటే మావాడున్నాడు మరి; వెయ్యినూటపదహార్లేనా కట్నం ఇవ్వాలి గదా?......డబ్బేమైనావుందా హాజరుగా?'

'అబ్బే ఎంతోలేదన్నయ్యా. వందరూపాయలున్నాయి దగ్గర; కొన్నిరోజు లొచ్చాయి. ఎక్కడా డబ్బుపుట్టడంలేదు. ఐనా మీతో నేనెక్కడ తూగగలను? కుర్రాడికింతకు ఫదెకరాలువస్తుంది కాబోలు నేం?'

'ఫదేం? పన్నెండెకరాలొస్తుంది.'

'ఐతే కట్నం, వెయ్యో, రెండువేలో కావాలి; నేనిప్పుడెక్కణ్ణుంచితేను?—పైసా అప్పుపుట్టని ఈరోజుల్లో—'

'నీకేమమ్మా ఫదెకరాలభూమి వున్నదానవు, నువ్వే అలాఅంటూవుంటే?...'

'ఏంచెప్పనన్నయ్యా! ఇవ్వవలసినవాళ్ళివ్వరు—డబ్బుకు బహు ఎటాముటీగావుంది.'

'పోనీ - డబ్బు హాజరుగాలేకపోతే కట్నంక్రింద నాలుగెకరాలు రాసీయవచ్చుగా?'

'అల్లా మీరంగీకరిస్తే ఇంకేం? విధిగా అలాచేస్తా; ఇమ్మంటే నాయావదాస్తీ ఇస్తా; ఒక్కగాని ఒక్కపిల్లగదా! దానికి కాదని నేను మరొకాళ్ళకి పెట్టేదుంది గనకనా?'

'సరే నువ్వట్లా అంటున్నావుగనుక, పోనీ మా వాడికే చేసుకుంటాం.'

'ఇంకేం! బ్రహ్మానందంగావుంది అన్నయ్యా! భగవంతుడల్లా వచ్చారు మీరు. ఇంతకీ మీవంటివాళ్ళయింట్లో పడి అది సుఖించవలసిన యోగంవుండగా మరోవిధంగా ఎందుకుజరుగుతుంది? నాకు చాలా సంతోషంగావుంది. ఔనుగాని అన్నయ్యా...ము...రి...వ...గ...ల...మా...టో?'

'నగలకేంలోటు? నా పెద్దకోడళ్లకిద్దరికీ ఇచ్చినట్లు వెయ్యిరూపాయలిస్తా; కావలిస్తే ఇప్పుడేఇస్తా; పుచ్చుకో' అని జేబులోంచి తీసి పది వందరూపాయల నోట్లిచ్చాడు చలపతి.

'ఉదయం ఎనిమిదిన్నరకో తొమ్మిదికో మరో ముహూర్తంవుందట; ఆముహూర్తానికే చేసేద్దాం పెళ్ళి; నేను పిల్లనుతీసుకొని తప్పకుండా ఉదయం ఆరుగంటలబండికి రాజమండ్రీ వచ్చేస్తా; మరి మీ ఏర్పాటులో మీరుండండింక.'

'సరే; అలాగే—ఇహ నే వెళ్ళనా?

'ఊఁ వెళ్ళండి; ఆరుగంటలబండి కొస్తాంగా!'

'సరే; వెడుతున్నా; నేను ఏడుగంటల కొచ్చి వస్తాను.'

౨

చలపతీ, భార్యా, గదిలో కూర్చుని పెట్లలో ఏవో సామాన్లు సద్దుతున్నారు. 'టైమెంతయిందో చూడబ్బాయీ' అని సత్యాన్ని కేకేశాడు చలపతి. గడియారంచూసి 'నాలుగు' అన్నాడు సత్యం. 'ఐతే వేగిరంబండివాళ్ళను రమ్మనిచెప్పిరా; ఉదయం ఏడుగంటల కొచ్చేనా అందుతుందో అందదో; దిక్కుమాలినవూరు; గుర్రబ్బళ్ళైనాలేవు. రెండెడ్లబండిమీద ఎనిమిదిమైళ్ళు మారాన్నున్న ఆరైలుస్టేషను కెళ్ళా

లంటే ఎంతేనా ఆలస్యమవుతుంది’ అన్నాడు చలపతి.

సత్యంవెళ్ళి బళ్ళుతీసుకువచ్చాడు. పెళ్లివారందరూ బళ్లెక్కారు; బళ్లుఅంటే ఎన్నోనా?—రెండే; పెళ్లికొడుకు సత్యమూ, తండ్రీ, తల్లీ ఓదాన్లో కూర్చున్నారు; రెండోదాన్లో పెట్టెలూ గట్రాపెట్టి చాకలి నరుసుని కూచోపెట్టేరు.

‘మనమిప్పుడు రాజమండ్రీవెళ్లాలి; అక్కడికొస్తారుట పెళ్లివారు.’

‘ఏం! వారి స్వగ్రామంలోనే పెళ్లిచేస్తామన్నారే—నాతో!’

‘నేను పొద్దున్న అక్కడికెళ్లివచ్చాగా! శారదా జిల్లు భయంచేత ఊళ్లోచేయడం విరమించామని చెప్పేరు.’

‘రాజమండ్రీ వెడితేమాత్రం?’

‘అక్కడ భయమేమిటి! ఎక్కడో ఒహరింట్లో తలుపులు బిడాయించి ఆనాలుగుమంత్రాలూ ఏకరువు పెట్టేస్తే చూడొచ్చేదెవరు! తర్వాత వాళ్లవూరెళ్లి ఏనాం వెళ్లొచ్చామని చెప్పుకుంటారు.’

‘ఆలాగా! నాతో అలా చెప్పలేదే!’

‘నాతో చెప్పేరుగా; వాళ్ళ బంధువులొకరున్నారులే అక్కడ; వాళ్లింటికిరమ్మన్నారు. ఐనా—నీకు కాబోయే మామగారున్నాదే—మహాచెడ్డమనిషట; చెప్పేదొకటీ—చేశేదొకటీ; మొన్నదాకా ఇంటిదగ్గిరేనని ఇప్పుడు రాజమండ్రీలో అనడమేమిటి చెప్పు.’

‘ఏంచెప్పను! వాళ్ళకున్న బాధలేమిటోమరి!’

౩

‘అబ్బబ్బా! తిరిగేటప్పటికి కాళ్లు పడిపోయాయిరా అబ్బాయి!’

‘ఏం...ఎక్కడోవుంటారని చెప్పేరన్నావుగా!’

‘వాళ్ళకీసంగతే తెలియదుట; నేను చెప్పలేదట్రా వాళ్లసంగతి! ఊళ్ళో సత్రవులన్నీ చూసివచ్చా- ఎక్కడేనా వున్నారేమోఅని; ఎక్కడాలేరు; ఎలావుంటారు, రాందే! చూడు ఎంతమోసం చేశారో!’

‘పాపం, వాళ్ళకేం చిక్కొచ్చిందో.’

‘చిక్కంటావూ ఇంకా!—వాళ్ళ నైజమనక!’

‘సరే. ఈపాటికి ఇంటికెడదాం నడవండి.’

‘ఐనదేదో అయింది; ఇకవాళ్ల సంబంధం చేసుకోకూడదు.’

‘ఆఁ...ఈమాత్రానికేనా! పాపం! వాళ్లు ఏ చిక్కుల్లో వున్నారో! రేపు మనకి కబురు పంపకుండా వుంటారా!’

‘కబురుపంపితేమాత్రం! ఈముహూర్తానికి కాకపోతే, ఇంకా ఈసంబంధం చేసుకోమని ఎక్కడుందిరా—వాళ్ళ పరువుప్రతిష్ఠలన్నీ తెలిసొచ్చాయి దీనితో!’

‘ఆఁ హాఁ...ఈమాత్రానికేనా! ఊరుకుందూ.’

‘అబ్బే! నువ్వట్లాఅనకు; కో అంటే కోటిసంబంధాలొస్తాయి మనకి; వీళ్లే గొప్పవాళ్ళనుకున్నావా!’

‘గొప్పకేంగాని, సంబంధం తీరా నిశ్చయంచేసుకున్నామా! కట్నమంటూ వెయ్యిరూపాయలు ముందుపుచ్చుకున్నావుకదా! ఇంత సులువుగా, వాళ్ళిక్కడకీముహూర్తానికి రానంతమాత్రాన, సంబంధం, తోసేయడమేనా! అట్లాచేస్తే మర్యాదగా వుండదు.’

‘పిల్లకాకికేంతెలుసురా ఉండేలదెబ్బని—లోకంలో ఎంతమంది మాయవాళ్లున్నారో,—కుర్రాడివి—నీకేం తెలుసునురా? నేనాలోచిస్తానుగా నువ్వూరుకో.’

‘ఆలోచిస్తే ఆలోచించుగాని ఆసంబంధంమాత్రం క్యాన్సిలు చేయొద్దు.’

‘.........................’

౪

‘తొమ్మిదిగంటలన్నర బండికి టైమయింది. ఇక ఇంటికివెళ్ళిపోదాం’ అన్నాడు సత్యం.

'ఏమంత తొందరొచ్చింది? భోంచేసి వెడదాం. నా స్నేహితుడొకడున్నాడులే ఇక్కడ; వాడెప్పుడీవూళ్ళో నన్నుచూసినా, వాళ్ళింటిదగ్గర భోంచేయందే వెళ్ళనివ్వడు—నీతోఎప్పుడూ చెప్పలేదనుకుంటా—వాళ్ళ బంధువులతాలూకు పిల్ల ఒకత్తుందిలే; ఆపిల్లని నీకు చేసుకోమని ఐదారు సంవత్సరాలనుంచి పోరుతున్నాడు. ఎప్పటికప్పుడే నేను ఊఁ కొట్టి వస్తున్నా; వాళ్లూ కాస్తో కూస్తో ఉన్నవాళ్లే. పదెకరాల పొలముంది; పొలమంటే పొలంకాదది—బంగారపుతునకనుకో; పిల్లకి తండ్రిలేడు. నాలుగైదువేలు వడ్డీకి తిరుగుతున్నాయి కూడాను; శుభ్రమైన పెంకుటి కొంపుంది. యావదాస్తీ ఆపిల్లని పెళ్ళిచేసుకున్నవాళ్ళకే సంక్రమిస్తుందిగాని, అన్యత్రా పూచీపుల్లయినా పోదు; సంబంధం మంచిదేయైనా, ఏదో ఉపేక్షచేసి ఊరుకున్నా, తీరా ఇప్పుడు వాళ్ళింటి కెళ్లేమా అంటే ఆసంబంధం చేసుకోమని వాడేం బలవంతం చేస్తాడో!......సరే నడవండి.'

'చాల్లెండి; సంబంధమప్పుడే స్థిరపరుచుకోవడమయిపోయిందంటే వాళ్లేం పట్టుపడతారులెండి.' అంది చలపతిభార్య.

సత్యం ఏమిటో ఆలోచిస్తూవున్నాడు.

చలపతి వారినందరినీ తన స్నేహితుడింటికి తీసుకువెళ్లేడు.

౫

'ఇదేమిట్రోయ్! వీళ్ళా ఇక్కడికొచ్చారే?'

'ఎవరువారు?' అన్నాడు సత్యం.

'నీకు నేను చెప్పేనే—ఆపెళ్ళికూతురే, ఈపిల్ల.'

'ఊఁ హూఁ.'

'మనమిక్కడికొస్తామని తెలిసి రాలేదుకద వీళ్లు?'

'.......................'

'రండి, లోపలికెడదాం; మీరెవర్నీ ఎరగరు కూడాను; ఆబల్లమీద కూచోండి నేను లోపలికెళ్ళి వస్తా,' అన్నాడు చలపతి.

సత్యం ఏదోఆలోచిస్తూ ఆబల్లమీద కూర్చున్నాడు.

'పిల్ల నిన్నుచూసేటప్పటికల్లా ఇంట్లోకి పరుగెత్తుకుపోయిందేమిటి? పైగా ఆకల్యాణంబొట్టూ గుమ్మాలికి తోరణాలూ, వీళ్ళహడావిడీ చూస్తే వీళ్లు ముందుగానే ఏదో ఏర్పాటుచేసుకున్నట్టు కనిపిస్తోందే!' అంది చలపతిభార్య, కొడుకుతో. సత్యం మాట్లాడకుండా అల్లాగే ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

* * *

చలపతి లోపలికెళ్లేడు. అతన్ని చూడ్డంతోటే అన్నపూర్ణ పెద్దపెట్టున ఏడుస్తూ 'చూశారా, శంకరంపని!' అంది.

'ఏం? ఏంచేశాడు?'

'ఏంచేయాలో అదిచేశాడు. మేమూ బండిమీద వస్తూంటే ఎల్లావచ్చాడో—వచ్చి ఆముహూర్తానికే పిల్ల మెడలో పుస్తెకట్టి చక్కాపోయాడు.'

'అరి, దుర్మార్గుడా! ఎంతపని చేశావురా?—మీకు మెళుకువ రాలేదుటమ్మా?'

'రాకేం? అంతా అయింతర్వాత మెళుకువ వచ్చింది; ఇదేం పొయ్యేకాలంరా నీకంటే గుడ్లప్పచెప్పి చూడ్డం మొదలెట్టేడు; ఏమనను వాణ్ణి?'

'మాబాగా చేశాడుగా! నేను చెప్పలేదుటమ్మా వాడటువంటివాడని?'

'చెప్పేరు—మీలోటులేదు; ఇంతకీ నాగ్రహస్థితి ఇల్లావుంది.'

'ఊఁ...ఇహ నువ్వు విచారించకు; నేనుచెప్పినట్లు చెయ్.'

'అల్లాగే; అంతకంటేనా?'

'వెంటనే పిల్లనిల్లాపిలిచి ఆ మంగళసూత్రం తెంపేయ్. కుర్రాణ్ణి తీసుకువచ్చేశాను గనుక, ఈ పూటే చేశేద్దాం వివాహం.'

'నీళ్ళుముంచినాసరే, పాలముంచినాసరే; అంతా మీదేభారం.'

'సరేలే; మరేమీ భయంలేదు; వెళ్ళిమాఅబ్బాయితో మాట్లాడివస్తా; పిల్ల ఎక్కడికో పరుగెత్తినట్టుగా వుంది కేకేయ్.'

౬

'ఏరోయ్, అబ్బాయీ, ఆఖరికీ సంబంధం మనకి తప్పేటట్టుంది!'

'అల్లాగా!'

'ఈ ముహూర్తానికి చేసెయ్యమని పట్టుపడుతున్నా డాయన; సమయానికి వాళ్ళూ ఇక్కడకు రావడం చూస్తే దైవఘటన ఇల్లా ఉందేమో అనిపిస్తోంది.'

'అనిపిస్తుంది; అనిపిస్తుంది; అన్నీ ఈ వతలకు వినిపిస్తూనే వున్నాయ్, ఎన్నియేళ్లొస్తేయేం? కాస్త మంచీచెడ్డా తెలియాలి. ఆస్తి చాలాకలుస్తుందని ఖాయపరుచుకున్న సంబంధం కాదని ఈ కపటనాటకం మాడతావా? పుస్తెలు తెంపేయమంటున్నావు గా! పట్నంలోవున్న అన్నయ్యలకేనా ఉత్తరాలు రాయలేదుగదా—వాళ్లొస్తేనే డబ్బుఖర్చని; ఎవరో పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటూంటే చెడగొట్టి వీళ్ళనిటు తిప్పేవూ? ఖాయపరుచుకున్న ఆసంబంధం, తోసి రాజంటావా ? నావివాహం చేసేటప్పుడైనా, నాసలహా తీసుకోవలసిన అగత్యం లేదనుకుంటున్నావు నువ్వు; ఎంతసాహసం! ఎంతసాహసం!! వాళ్లు పాపం! రాజమండ్రీ వస్తారని కల్పించి నన్నూ వాళ్ళనీ కూడా మోసగిస్తావా ?'

'నేనేంచేశానురా ?'

'చాలు చాలులే. ఊరుకో—ఎవరికిచేస్తావో చెయ్ పెళ్ళి—నేనిదిగో వెళ్ళిపోతున్నా.'

౭

చలపతి, తెల్లమతాబా వెలిగించి కాశీపక్కడ కూర్చుని 'చూశావా, అన్నపూర్ణప్పా! నాస్థితిల్లా వచ్చిం దాఖరికి; నన్నుధిక్కరించి ఎల్లామాట్లాడతాడో చూడు వాడు.' అన్నాడు.

'ఎక్కడికెళ్లేడిప్పుడు ?'

'ఎక్కడికో వెళ్లేడు. ఊరుకుందురూ—మీరూ మీ తెలితేటలూనూ' అంది చలపతిభార్య చురచుర చూస్తూ.

'సరేలే; ఏంచేస్తాం? వాడి కదృష్టంలేదు; నేనింటి కెళ్ళి నెమ్మదిగా వాడికి బోధించాలి.'

'మీరేంచేసినాసరే; అంతా మీదే భారమన్నానుగా.' అంది అన్నపూర్ణ.

'పిల్లమంగళసూత్రాలు తెంపలేదుగదా?'

'ఇంకా లేదులెండి.'

'సరే; అల్లాగేవుంచండి ! నేను తర్వాత చెప్తానుగా; ఏదీ నేను నీకిచ్చిన పైకం? బజారుకెళ్లాల్సిన పనుంది.'

'ఏదీ, ఎక్కడుంది? నిన్ననే అంతమొత్తం ఇంట్లోవుండడ మెందుకని ఒకరికివ్వవలసుండి ఇచ్చేశా.' అంది అన్నపూర్ణ.

ఆమాట వినేటప్పటికి చలపతి నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. కొంతసేపటికి 'మరెల్లాగిప్పుడు' అన్నాడు తెల్లబోయి.

'మీరంత ఖంగారు పడక్కర్లేదు; కావలిస్తే నోటురాసిస్తాను పుచ్చుకోండి; నుంచున్నపళాన్ని డబ్బు కావాలంటే దొరుకుతుందా—మ రీరోజుల్లో?'

'బాగా నేచేశావ్; అప్పుడే ఎవరికిచ్చావమ్మా?'

'ఇల్లావస్తుందని నేననుకున్నానా ? అన్నయ్యా! ఇంతవరకూ మీరుచెప్పినట్లల్లా చేశానా! ఇకముందు కూడా మీరెల్లా చెబితే అల్లాచేయడానికి సిద్ధంగా వున్నానా !'

'సరేలే... వెళ్ళి అణాబిళ్ళలు పట్టుకొస్తా; నోటు రాసిద్దువుగాని; నాకు డబ్బుపోతుందని భయంలేదు- ఐనా వ్యవహారధర్మం...'

'అబ్బే! దానికేం? కావలిస్తే నోటురాసిస్తా; లేదూ—నెలరోజుల్లో పైకమే ఇచ్చేస్తా—మీకా నమ్మకం నామీదుంటే !'

'నమ్మకంలేకేం ? ఉందికాని—వ్యవహారధర్మంగా! నోటురాసియ్; వెళ్ళి అణాబిళ్ళలు పట్టుకొస్తా.'

'సరే. మీయిష్టం;'

౮

'ఏమమ్మా! పైకం అందిందా ?'

'లేదన్నయ్యా! ఇవ్వవలసినవాళ్లు ఇవ్వడంలేదు ; భూమి కొంత అమ్మాలనుకొంటున్నా నీమధ్య; అమ్మినవెంటనే మీడబ్బు మీకిచ్చేస్తా.'

'నాకివ్వవలసిన డబ్బుకోసమే, భూమమ్మడం?'

'కాదు; ఇంకా కొందరి కివ్వాలి.'

'ఏమాత్రముందేమిటి ఋణం?'

'ఉంది, పన్నెండు, పదమూడు వేలదాకా.'

'ఆసి నీయమ్మకడుపు బంగారంగానూ! పన్నెండు వేలే? ఎంతమోసం? ఎంతమోసం? ఆస్తికిసరిపడ్డ ఋణముందీ?'

'ఇల్లాగే, ఆయన పోయినప్పణ్ణుంచీ ఋణాలు తీర్చలేక నానాబాధా పడుతున్నాను.'

'ఎంతదానవ్? ఎంతదానవ్? నన్ను నమ్మించి ఇల్లాచేస్తావా? శంకరానికి పిల్లనిచ్చి ఆరాత్రే యథావిధిగా వివాహంచేసిన తర్వాతకాదూ నువ్వు రాజమండ్రీ వస్తా? తెలియదనుకున్నావా నాకు?'

'నాకుమాత్రం తెలియలేదనుకున్నారా? మీరు మీపిల్లాడి కొహ సంబంధం స్థిరపరుచుకొని కట్నం వెయ్యిరూపాయిలు ముందుగానే పుచ్చుకొని మా ఆస్తి కలుపుకోవాలనే దుర్బుద్ధితో ఆసంబంధంతోసి రాజనడం, మాకూ తెలిసింది.'

'నీ విటువంటిదానవని తెలుసుకోలేక పోయాను.'

'మీరిటువంటివారని గ్రహించే ఇట్లాచేశా.'

'సరేలే; నీతో నాకు వాగ్వాదమెందుకు? త్వరలో నాడబ్బు నాకు సర్దుబాటు చెయ్యాలి.'

'నేనివ్వనంటున్నానా? ఉన్న ఫదెకరాల్లో ఏడెకరాలు శంకరంపేరే ఉందిగదా? మిగిలిన భూమి అమ్మి తీర్చుకోవాలి, మరి—ఋణాలు.'

'అప్పా! ముందు నాబాకీ తీర్చెయ్యాలిసుమా!

'సరే...చూద్దాం; మీరల్లా తొందరపడకండి.'

'ఏమీ తొందరపడ్డంలేదు; డబ్బు చాలా అవసరంగావుండి అడిగేను.'

'ఇస్తానన్నానుగా.'

* * *

డబ్బుకోసం చలపతి, కాళ్ళరిగేటట్టు రెండేళ్లు తిరిగినతర్వాత—అన్నపూర్ణ ఒద్దుఒద్దంటూన్నా వినక 'ఇచ్చినట్టు, మీనాన్నకింకా రెండేళ్ళదాకా తెలియనీయొద్దంటూ చెప్పి శంకరం తనతాలూకు డబ్బు వెయ్యిరూపాయలుంటే—తీసుకెళ్ళి సత్యాని కిచ్చాడని వదంతి.

ఆధునికులు

రచయిత:

భళ్ళమూడి నరసింహము

కలరు ప్రపంచకోద్ధరణకై తమజీవము ధారవోయు ని
శ్చలహృదయుల్ ; కలారు సరసప్రసవన్నవహావభావ సం
కలిత మృదూక్తులన్ వెలయు కావ్యములన్ రచియించునేర్పరుల్ ;
కలరు సమస్తశాస్త్రముల కాకలుదీరిన పండితోత్తముల్.
అవతారపూరుషుం డననొప్పి సమతతో నఖిలంబుగాంచు మహాత్ముడుండ
సర్వఖండంబుల సాటిలేనట్టి కవీంద్రుడై బరగు రవీంద్రుడుండ
అఖిలమతంబుల నరయుచు సంస్కరణవ్యవసాయి మాలవ్యయుండ
అచరేంగితావేదియై తత్వవిమోడన ధీమంతు డల జగదీశుడుండ
పరమభక్త కవీశ సంస్కరణ చతుర తత్వవిదులుండ నీదుసోదరులు తండ్రి !
యెవ్వరును గొప్పవారు నేడిందులేరొ ? పరమసుచరిత్ర! గనవొ ? యోభరతపుత్ర!
నాడనంగను నేల యీనాడుగూడ కలరుత్యాగులు, దేశోపకారకులును
పక్షపాతంబు, దోషదృక్పాత, మసహనాదికమువీడి సత్యంబు నరయునెడల.